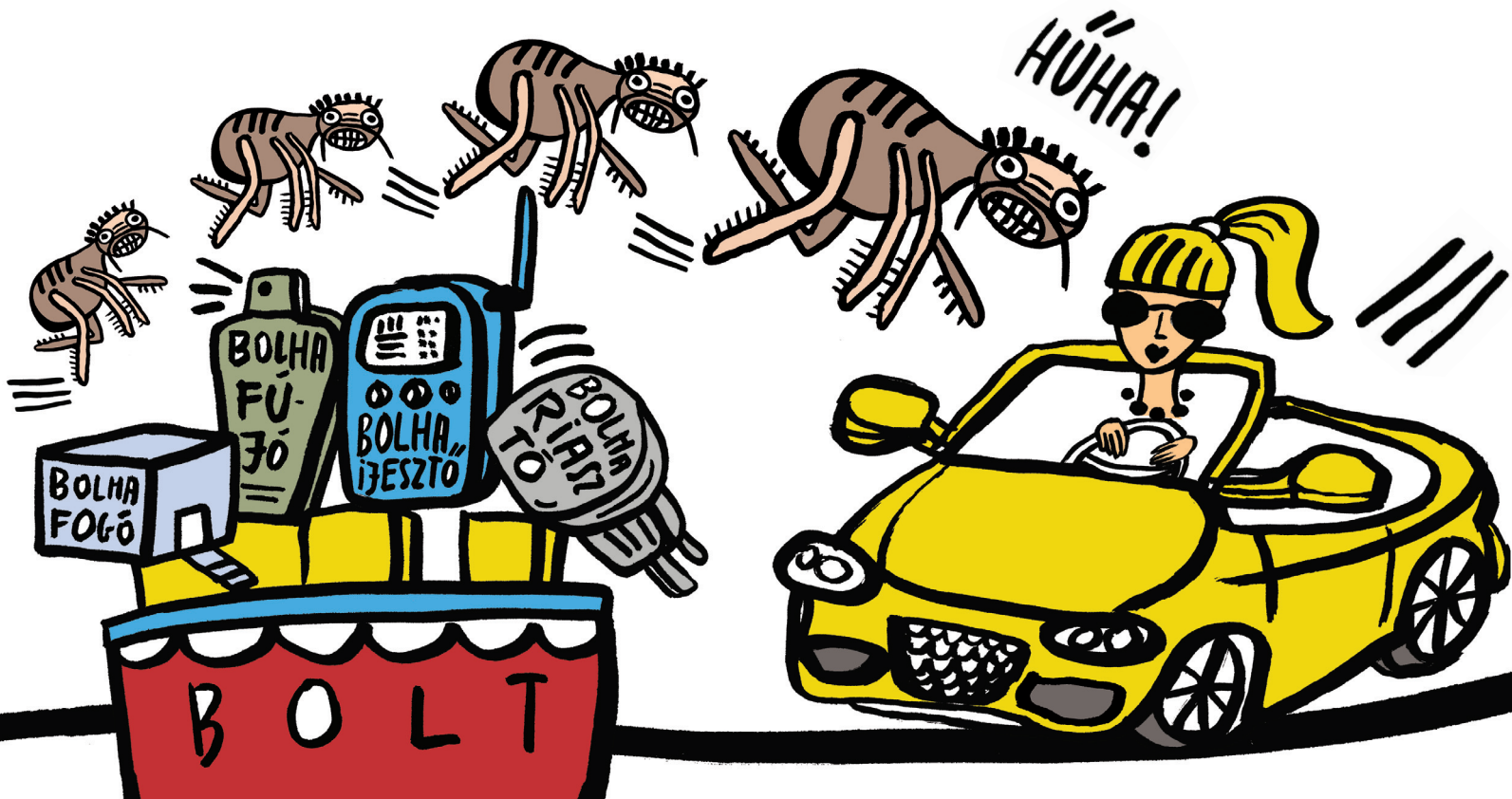

Volt egyszer egy autó. Öreg kisasszony öreg autója volt, de szép fényes, tiszta kívül-belül, mert a kisasszony szerette a rendet meg a tisztaságot, és az öreg autóját is szerette. – Nincs meg az autókulcsom – mondta egy reggel a kisasszony. – Eddig mindig megvolt, most meg nincs meg. Eddig mindig megtaláltam, most meg nem találom. Már mindenhol megnéztem, és nincs. Pedig indulni kéne. Most, rögtön. Mit csináljak? Sírjak? Vagy hívjak taxit? Hogyan. Egy taxi! Még csak az kéne! Akkor inkább itthon maradunk. Mi ketten. Te meg én – mondta, és otthon maradtak. Másnap reggel a kulcs ott volt a helyén. – Na ugye. Itt van a helyén. Megtaláltam – mondta a kisasszony. – Indulhatunk.

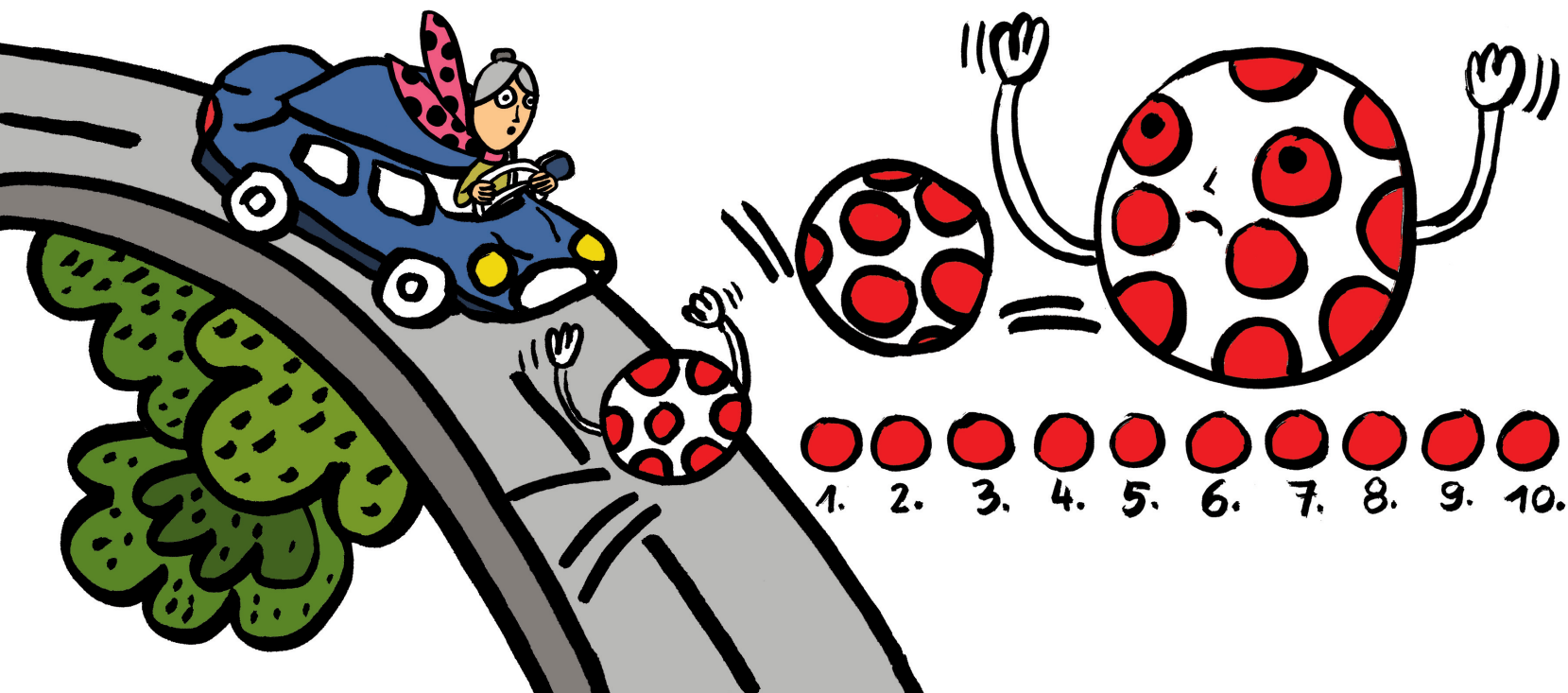

Volt egyszer egy autó. Öreg kisasszony öreg autója volt, de szép fényes, tiszta kívül-belül, mert a kisasszony szerette a rendet meg a tisztaságot, és az öreg autóját is szerette. Csakhogy egyszer vezetés közben a kisasszonyt megcsípte valami. – Juj! – mondta a kisasszony. – Csak nem egy autóbolha? – Ment rögtön a boltba, vett egy bolhafogót, egy bolhafújót, egy bolhaijesztőt, egy bolhariasztót. De a bolha nem ijedt meg, ugrott jobbra, ugrott balra, és tovább csipkedte a kisasszonyt. – Na, megállj – mondta a kisasszony. – Nem hagyjuk ám magunkat! Mi ketten. Te meg én – mondta az autójának. – Csel, csalétek! – mondta, azzal kanyarodott egy nagyot, és leparkolt egy csupaköbcentis autó mellett. – Ehhez mit szólsz? – mondta a bolhának. A bolha kinézett az ablakon. – Húha! – mondta. – Húha! – és már ugrott is kifelé, be a csupaköbcentisbe. – Mulass jól! – mondta a kisasszony, és gyorsan továbbhajtott.

Volt egyszer egy öreg autó. Öreg kisasszony öreg autója volt, de szép fényes, tiszta kívül-belül, mert a kisasszony szerette a rendet és a tisztaságot, és az autóját is szerette. Egyszer, ahogy mentek, az úton átgurult előttük egy piropöttyös labda. – Segítség! Segítség! – kiabált a labda. A kisasszony fékezett és megállt. – A pöttyeim! A pöttyeim! – kiabált a labda. – Hol vannak? Megvannak? – Megvannak – mondta a kisasszony. – De mind a tíz? De mind a tíz? – kiabált a labda. – Mind a tíz – mondta a kisasszony. – Meg se számolja, csak úgy rámondja? – kiabált a labda. – Számolja meg! Hangosan! – A kisasszony megszámolta a pöttyöket. – 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11. – Tizenegy? Az nem lehet! – kiabált a labda. – Számolja meg még egyszer! – A kisasszony még egyszer megszámolta. – 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. – Kilenc? Egy pötty elveszett? Az nem lehet! Számolja meg még egyszer! – Mi ketten. Te meg én – mondta a kisasszony az autójának. – Számoljunk. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10. Megvan mind a tíz. Most már gurulj el. – Tízíg se tud számolni, öreg kisasszony léteére? – kiabált a labda, és gyorsan elgurult.

Volt egyszer egy öreg autó. Öreg kisasszony öreg autója volt, de szép fényes, tiszta kívül-belül, mert a kisasszony szerette a rendet és a tisztaságot, és az autóját is szerette. Egyszer, amikor a kisasszony otthon ült, csöngetett a postás, és levelet hozott. A borítékon ott volt a címzés, HÜLYE. – De hát ez nem nekem szól, én nem vagyok hülye – mondta a kisasszony. – Bocsánat – mondta a postás –, ma rossz kedvem van. Ilyenkor a leveleim is ilyenek. – És miért van rossz kedve? – kérdezte a kisasszony. – Mert nagyon nehéz a postástáskám. Már alig bírom cipelni – mondta a postás. – Mi ketten. Te meg én – mondta a kisasszony az autójának. – Éppenséggel segíthetünk. Szálljon csak be, hozza a hülye leveleit. – A postás beszállt, elindultak, és egyszer csak azt mondta: – De jót autóztam. Már nincs is rossz kedvem. Álljanak meg, bedobom a leveleket. Már egy se hülye, úgy látom.